

Przywiązanie i wyzwolenie

„Nie można żyć w świecie bez przywiązań czyli niemożliwe jest ich wyeliminowanie.”

Buddyzm to nauka o wyzwoleniu, mająca na celu uwolnienie ludzi od nieuchronnych cierpień życia. W tym celu wczesne nauki buddyjskie koncentrowały się na nietrwałości wszystkich rzeczy. Budda uświadomił sobie, że nic na tym świecie nie pozostaje takie samo; wszystko jest w ciągłym stanie zmian. Przyjemne warunki, sprzyjające okoliczności, nasze relacje z bliskimi, nasze zdrowie i dobre samopoczucie - wszelkie poczucie komfortu i bezpieczeństwa, jakie z tych rzeczy czerpiemy, jest nieustannie zagrożone przez ciągłe zmiany w życiu i niepewność, a ostatecznie przez śmierć, najgłębszą zmianę ze wszystkich.

Budda zauważył, że ignorancja ludzi na temat natury zmian jest przyczyną cierpienia. Pragniemy trzymać się tego, co cenimy, i cierpimy, gdy nieuchronny proces zmian w życiu oddziela nas od tych rzeczy. Wyzwolenie od cierpienia przychodzi, nauczał, kiedy jesteśmy w stanie zerwać nasze przywiązanie do przemijających rzeczy tego świata. W tej perspektywie, praktyka buddyjska jest zorientowana na praktykowanie z dala od świata: życie jest cierpieniem, świat jest miejscem niepewności; wyzwolenie polega na uwolnieniu się od przywiązania do rzeczy i trosk doczesnych, na osiągnięciu transcendentnego oświecenia.

Sutra Lotosu, na której opiera się Buddyizm Nichirena, jest rewolucyjna, ponieważ odwraca tę orientację, obalając podstawowe założenia wcześniejszych nauk Buddy i skupiając uwagę ludzi na nieskończonych możliwościach życia oraz radości życia na tym świecie.

Tam, gdzie inne nauki uważały oświecenie czyli ostateczne wyzwolenie Stanu Buddy za cel, który należy osiągnąć w przyszłości, w naukach Sutry Lotosu każda osoba jest z natury i pierwotnie Buddą. Poprzez praktykę buddyjską rozwijamy nasze oświecone cechy i ćwiczymy je na świecie tu i teraz dla dobra innych oraz w celu pozytywnej transformacji społeczeństwa. Prawdziwą naturą naszego życia w danej chwili jest zatem ekspansywna wolność i możliwość. Ta radykalna reorientacja dokonana przez Sutrę Lotosu uwidoczniła się w kluczowych i pozornie paradoksalnych pojęciach Buddyzmu Nichirena, że „ziemskie pragnienia są oświeceniem”, a „cierpienia narodzin i śmierci są nirwaną”. Obraz czystego kwiatu lotosu kwitnącego na błotnistym bagnie jest metaforą obejmującą tę perspektywę - wolność, wyzwolenie, oświecenie są wykute i wyrażone w samym środku mrocznego bagna życia z jego problemami, bólami i sprzecznościami.

Niemożliwe jest życie w świecie bez przywiązań lub ich wyeliminowanie. Nasze uczucia do innych, pragnienie sukcesu w naszych staraniach, nasze zainteresowania i pasje, nasza miłość do samego życia - wszystko to są przywiązania i potencjalne źródła rozczarowania lub cierpienia, ale są one istotą naszego człowieczeństwa i elementami zaangażowanego i spełnionego życia.

Wyzwaniem nie jest uwolnienie się od przywiązań, ale, jak mówi Nichiren, bycie oświeconym w odniesieniu do nich. Nauki Nichirena podkreślają w ten sposób przemianę, a nie eliminację pragnień. Pragnienia i przywiązania napędzają dążenie do oświecenia. Jak napisał: „Dzisiaj,

kiedy Nichiren i jego wyznawcy recytują słowa Nam-myoho-renge-kyo,... palą drewno z ziemskich pragnień, przywołując ogień mądrości bodhi czyli oświecenia. ”

Pragnienia i przywiązania, we właściwej perspektywie - kiedy widzimy je wyraźnie i opanowujemy, a nie jesteśmy opanowywani przez nie - pozwalają nam prowadzić ciekawe i znaczące życie. Jak mówi Prezydent SGI Daisaku Ikeda, "Nasza buddyjska praktyka pozwala nam rozpoznać ich prawdziwą naturę i wykorzystać je jako siłę napędową do stania się szczęśliwymi".

To nasze małe ego, nasze „mniejsze ja”, czyni nas niewolnikami naszych pragnień i sprawia, że cierpimy. Praktyka buddyjska pozwala nam wydostać się ze skorupy naszego mniejszego ja i obudzić się do „większego ja” naszej wrodzonej natury Buddy.

To rozszerzone poczucie siebie opiera się na wyraźnej świadomości połączonej struktury życia, której jesteśmy częścią, i która nas podtrzymuje. Po przebudzeniu do rzeczywistości naszego związku z całym życiem, możemy przezwyciężyć strach przed zmianą i doświadczyć głębszych ciągłości poza i pod nieustannym przepływem zmian.

Podstawową cechą naszego większego ja jest współodczuwanie. Ostatecznej wolności doświadczamy, gdy rozwijamy zdolność do kierowania pełnej energii naszych przywiązań na współodczuwającą troskę i działanie dla dobra innych.

Zaadaptowano z lipcowego wydania SGI Quarterly w 2011 r